

The poster features a central silhouette of a man in a trench coat, standing with his back to the viewer. Behind him is a large, glowing figure of an angel with wings, engulfed in bright orange and yellow flames. The background is a dark, misty landscape with bare trees. The overall mood is dark and intense.

JOHN
CONNOLLY

HNĚV ANDĚLŮ

NOVÝ THRILLER S CHARLIEM PARKEREM

HNĚV ANDĚLŮ

JOHN
CONNOLLY

HNĚV ANDĚLŮ

Přeložil Martin Verner

Profesoru Ianovi Campbellu Rossovi

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Bad Dog Books Limited

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Wrath of Angels*

(First published by Hodder & Stoughton, Great Britain, 2012)

přeložil © 2013 Martin Verner

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978074615320

I

Nejraději mám zimu a podzim, kdy můžete vnímat krajinu doslova oholenou až na kost – její opuštěnost, zdání mrtvolnosti, jež jí propůjčuje zima. A něco se v ní skrývá, všechno vidět není.

Andrew Wyeth (1917–2009)

1

Ve chvíli smrti, v poslední den a v poslední hodině povolal Harlan Vettters syna a dceru ke svému loži. Dlouhé šedé vlasy starého muže se rozprostíraly na polštáři, leskly se ve světle lampy a připomínaly zhmotnělou duši, která mu pomalu unikala z těla. Dýchal mělce a prodelevy mezi každým nádechem a výdechem se prodlužovaly, až brzo ustanou nadobro. Podvečer se pomalu chýlil k večeru, z okna ložnice však stále zřetelně viděl jednotlivé stromy. Jako by vartovaly na okraji hlubokých hvozdů Great North Woods; Harlan totiž vždycky tvrdil, že žije na hranici a jeho dům je poslední výspou před lesní říší.

Jak ho opouštěly síly, připadalo mu, že už na přírodu nestačí. Dvorek mořil plevel, mezi keřiky růží se plazily výhony ostružin. Trávník byl vyšlapaný a neudržovaný. Před zimou by potřeboval ještě jednou zastříhnout; připomínal mu strniště na bradě, které mu nepříjemně šustilo pod prsty, protože děvče ho neumělo oholit tak, jak to dělával on, když na to ještě stačil sám. Spadané listí se povalovalo všude kolem jako šupiny uschlé kůže, které se mu odlupovaly z rukou, rtů a tváře a ulpívaly na povlečení. Oknem viděl všečen ten zmar, stejně jako v zrcadle, přičemž jen jeden obraz měl ještě naději znovu se dočkat rozkvětu.

Děvče bylo přesvědčené, že má i tak dost co dělat, než aby se ještě staralo o keře a stromy, a chlapec měl v sobě zatím příliš vzdoru, než by umírajícímu otci prokazoval i tak prostou službu. Pro Harlana to ale bylo důležité. Jsou bitvy, které se musí vybojovat, jsou války, které se musí vést pro oslabení nepřítele, byť by to byla třeba jen příroda. Kdyby každý uvažoval jako jeho dcera, pak by domy rozvrátily kořeny a břečťan, města by zmizela pod zeleným příkrovem. V těchhle končinách stačilo mít oči a uši otevřené, aby člověk viděl, kolik starých stavení zadusila zeleň, a slyšel jména usedlostí, které přestaly existovat utopené někde v lesích.

Příroda se musí držet na uzdě, stromy musí vědět, zač je toho loket.

Stromy, i to, co se mezi nimi skrývá.

Harlan nebyl nijak zvlášť zbožný člověk a těm, kteří věřili – ať už to byli křesťané, židé nebo muslimové –, říkal pámbíčkáři. Na žádné náboženství neměl čas, ale svým způsobem byl hluboce duchovní bytostí vzývající boha zhmotnělého v podobě listů, promlouvajícího zpěvem ptáků. Přes čtyřicet let pracoval jako správce Mainské lesní správy a i poté, co odešel do důchodu, chodilo za ním o radu mnoho jeho následovníků, a jen pár toho vědělo o lesích tolik co on. Byl to právě Harlan, kdo našel tehdy dvanáctiletého Barneyho Shorea, když jeho tátu postihl na lovu infarkt. Srdce mu puklo v hrudi tak rychle, že po něm bylo doslova během několika vteřin, ještě než se skácel k zemi. Šokovaný chlapec, který nebyl zvyklý pohybovat se po lesích sám, zamířil na sever, a když začal padat sníh, ukryl se pod vyvráceným stromem. Určitě by zahynul, nebýt Harlana, který se vydal po jeho stopách. Chlapec zaslechl Harlanovo volání jen těsně předtím, než další sníh zakryl jeho šlépěje.

A byl to právě Harlan, a jen on, komu Barney Shore vyprávěl o dívce v lesích, o dívce s hluboce vpadlýma očima, oblečené do černých šatů, která k němu přišla s prvními sněhovými vločkami a zvala ho hlouběji do lesa, zvala ho k hrám za severní noci.

„Ale já se před ní schoval a nešel jsem s ní,“ řekl Barney Harlanovi, když ho starý muž nesl na zádech směrem k jihu.

„A proč, synku?“ chtěl vědět Harlan.

„Protože to ve skutečnosti nebyla žádná malá holka. Jenom tak vypadala. Myslím, že byla dost stará. Řekl bych, že tam byla už hodně, ale hodně dlouho.“

A Harlan přikývl. „Máš pravdu,“ řekl, protože i on slyšel příběhy o dívce ztracené v lesích, ačkoliv sám ji nikdy neviděl, nepočítá-li sny. A modlil se ke svému bohu – povětrí, stromům a listům – aby ho pohledu na ni ušetřil. Ačkoliv bývaly chvíle, kdy doslova cítil její přítomnost, a jak hledal chlapce, uvědomoval si, že se znovu přibližuje k jejímu území.

Odkašlal si, a než promluvil, dobře si rozmyslel, co mu poví.

„Být na tvém místě, synku, o té dívce bych se nikomu nezmiňoval,“ řekl nakonec a cítil, že chlapec za ním přikývl.

„Já vím,“ odpověděl. „Stejně by mi nevěřili, že jo?“

„Nevěřili. Mysleli by si, žeš utrpěl šok a podchlazení, a většina z nich by to pustila jedním uchem tam a druhým ven.“

„Ale vy mi věříte, že jo?“

„Ano, já ti věřím.“

„Že byla skutečná, že tam doopravdy byla?“

„Nevím, jestli by se to takhle dalo říct. Nemyslím, že by ses jí mohl dotknout, že bys ji ucítil, že by ti mohla dýchnout na tvář. Nevím, jestli by člověk spatřil její stopy ve sněhu, že by viděl jakoukoliv životodárnou tekutinu pulzovat jí pod kůží. Ale kdyby ses za ní vydal, jak chtěla, nikdy bych tě nenašel, ať živého, nebo mrtvého. Udělals dobře, že ses jí vyhnul. Jsi šikovnej a statečnej kluk. Táta by na tebe byl hrdej.“

Chlapec mu začal vzlykat na zádech. Od chvíle, kdy ho Harlan objevil, se poprvé rozplakal. To je dobře, pomyslel si Harlan. Čím déle by mu to docházelo, tím by byla jeho bolest hlubší.

„Najdete taky máho tátu?“ zeptal se chlapec. „Vezmete ho domů? Nechci, aby zůstal v lese. Nechci, aby tam zůstal s tou holkou.“

„Ano,“ odpověděl Harlan. „Najdu ho, aby ses s ním mohl rozloučit.“

A udělal, co slíbil.

Tehdy mu bylo sice už přes sedmdesát, ale měl před sebou ještě pár let. Už to ale nebyl ten samý chlap jako kdysi, i když právě on a jenom on dokázal najít Barneyho Shorea. Zčásti za to mohl věk, to bylo bez debat, ale podepsaly se na něm i události, kterými si právě prošel. Rok předtím, než mu Barney Shore vyjevil zázitek s podivnou dívkou, ho navždy opustila jeho žena Angeline, která podlehla boji s krutou kombinací Alzheimerovy a Parkinsonovy choroby. Miloval ji, jak chlap dokáže milovat ženu, a nic víc k tomu není třeba dodávat.

Ztráta manželky byla ale už druhou ranou, se kterou se musel Harlan během posledního roku vyrovnat. Krátce předtím totiž přišel o nejstaršího a nejbližšího kamaráda Paula Scollaye. Ten si sedl ve své chatě na kbelík, strčil si hlaveň brokovnice do pusy a zmáčkl kohoutek. Už nějakou dobu ho trápila rakovina a poslední dobou se mu začala do těla zakusovat s pořádnou chutí. Rozhodl se, ostatně jak svému příteli vždycky tvrdil, že jí zatne tipec. Ten den spolu trochu popili – jedno nebo dvě piva – u borového stolu vedle dřevěné boudy, a pozorovali, jak mezi stromy zapadá slunce. Byl to stejně krásný večer, jakých Harlan zažil během roku bezpočet. Oddávali se vzpomínkám a Paul se zdál obzvlášť spokojený a smířený se svým osudem, až Harlan začal tušit, že se blíží

konec. Přesto na tohle téma nepadlo jediné slovo. Normálně si podali ruce a Harlan Paulovi řekl, že se za ním zase zastaví. „Jo, tak fajn,“ odpověděl Paul, a tím to skončilo.

A ačkoliv si během posledních hodin povídali o spoustě věcí, jednomu, jedné společné vzpomínce se obloukem vyhýbali. Už před lety se dohodli, že o tom budou mluvit jen v nejnnutnějším případě, ale teď, během západu slunce, kdy spolu byli naposled, to viselo ve vzduchu stejně jako smíření s Bohem, v něhož ani jeden z nich nevěřil.

A proto ve chvíli smrti, v poslední den a v poslední hodině, povolal Harlan Vettters syna a dceru ke svému loži, a zatímco les vyčkával a bůh v jeho kmenech a listech se naposled vydal starému muži v ústrety, ten k nim promluvil:

„Kdysi dávno jsme s Paulem Scollayem objevili v Great North Woods letadlo...“

2

Podzim byl u konce a zmizel jako poslední bílý obláček na modrém nebi uchvácený poryvem větru a rozehnaný do několika bělavě kadeřavých jizev. Brzy přijde Den díkůvzdání, ačkoliv to vypadalo, že letos, jak se blížil závěr roku, nebude za co děkovat. Lidé, které jsem potkával na Portland Street, se rychle loučili, protože spěchali do druhých zaměstnání, aby mohli živit rodiny alespoň levným výsekovým masem, zatímco jejich úspory se tenčily a plány na záchranu hroutily. Naslouchali kandidátům na vysoké funkce, co říkají o svém programu na řešení problémů, se kterými se země potýká. Mezitím se bohatí stávali ještě bohatšími, ačkoliv jim přitom vždycky upadlo pár drobků pod stůl jako almužna pro chudé. Ti, kteří si zvláště uvědomovali, jak je to nespravedlivé, zároveň uvažovali, zda by to nebylo bez takových drobků ještě horší.

Po Commercial Street přesto bloumala hrstka turistů. Za nimi se vznášela letos asi poslední výletní loď. Čněla neuvěřitelně vysoko nad přístavní hráz a střechy skladišť, její před' mířila proti domům v pobřežní frontě a z ulice neviditelná voda ji nadnášela tak, jako by ani neplula, ale trčela u břehu jako pozůstatek tsunami.

Kousek dál od pobřeží však už nebyl luffák ani jediný. Platilo to i pro bar Great Lost Bear. Odpoledne špelo k večeru a barem se dnes mihlo jen pár místních tváří, které takovéhle podniky drží nad vodou v dobách mimo sezonu. Jak ubývalo denního světla a modrá obloha tmavla, Bear se měnil v klidné teplé hnízdo, hovory tichly stejně jako hudba, přátelé a milenci zalézali do šerých koutů a také konverzace temněla.

Žena nebyla vysoká. Krátké černé vlasy jí protkávaly šedé pramínky, takže její účes připomínal peří straky, a na krku se jí táhla esovitá jizva, která vypadala jako otisk hadího těla v bílém písku. Měla jasně zelené oči, a když se usmívala, tvořily se jí kolem vnějších koutků vějířky vrásek, které namísto aby umenšovaly podmanivost jejího pohledu, spíše poutaly pozornost k jejím duhovkám. Nevypadala ani mladší, ani starší, make-upu měla

poskrovnou. Domníval jsem se, že většinou se nelíčí vůbec, a když, tak jen při těchhle řídkých příležitostech, kdy přicházela dolů do měst kvůli obchodům nebo za zábavou a měla pocit, že se potřebuje trochu „zušlechtit“, jak říkával můj děda. Ruce jí nezdobil snubní ani jiný prstýnek a na krku jí visel jen malý stříbrný křížek na obyčejném řetízku. Nehty měla zastřižené tak nakrátko, až by člověk řekl, že si je okousala, nebýt toho, že byly jeden jako druhý pěkně začištěné a hladké. Na pravém stehně černého kalhotového kostýmu měla drobnou díрку úhledně vyspravenou malou trojúhelníkovou záplatou, která nebyla skoro vidět. Kostým jí dokonale seděl, a když si ho kupovala, musel být drahý. Nepatřila mezi ty, kdo považovali díрку za důvod, aby šaty odložili. Představoval jsem si, jak si je sama zašívá, protože druhým nedůvěřuje a nechce vyhazovat peníze za něco, co může zvládnout vlastníma rukama. Starší bílá pánská košile, v pase probraná, jí volně splývala kolem boků. Měla malá prsa a pod košili jen lehce prosvítala podprsenka.

Muži, co seděl vedle ní, bylo minimálně dvakrát tolik. Měl na sobě hnědý vycházkový oblek, žlutou košili a žluto-hnědou kravatu, které snad původně ještě s kapesníčkem do náprsní kapsy saka patřily k sobě, až na to, že kapesníček už dávno zavrhl jako příliš okázalý. Pohřební hadry, říkával takovému obleku můj děda, ačkoliv když by si člověk vyměnil kravatu, stejně tak by se hodily i ke křtu nebo na svatbu, pokud by jejich nositel nebyl zrovna ženich.

Aby snad uvedl na pravou míru, že si vzal takový oblek, ačkoliv v něm nevyrazil ani do kostela, ani na křtiny nebo na pohřeb, a hnědočervené boty si vyleštil tak dokonale, že doběla okopané špičky vypadaly, jako by odrážely světlo, nechal si na hlavě obnošenou kšiltovku s nápisem *Scollay – průvodce a preparátor*. Písmo bylo tak zdobné, že jste pro samou kudrlinku museli chvíli luštit, co vlastně sděluje. Během té doby by vám se vši pravděpodobností stačil její nositel vrazit do ruky navštívenku a nabídnout, že vám vypreparuje a vycpe zvíře. Pokud jste takové neměli, doporučil by vám výpravu do mainských lesů pod svým vedením, abyste takovou poštilost mohli napravit. Jen co usedl ke stolu, okamžitě jsem k němu pocítil náklonnost. Spínal a rozpínal ruce, ústa formoval do lehkého úsměvu, který vzápětí nechal mizet, jako by ani neexistoval, náznaky emocí se mu míhaly po tváři v drobných záchvěvech. Byl to starý chlap s dobrým srd-

cem, ačkoliv jsem ho znal sotva hodinu. Slušnost z něj vyzářovala na první pohled a nabyl jsem přesvědčení, že až opustí tento svět, lidé, mezi něž patřil, jej budou skutečně oplakávat a doopravdy postrádat.

Zároveň jsem si ale uvědomoval, že moje náklonnost k němu pramení ze zvláštních okolností tohoto dne. Můj děda měl výročí úmrtí a dopoledne jsem mu byl položit kytku na hrob. Chvilí jsem u něho poseděl a sledoval přitom projíždějící auta, která mířila do Prouts Neck, Higgins Beach a Ferry Beach a zase zpátky. Všechna byla místní.

Bylo to zvláštní. Často jsem tak dlel u hrobu otce, ale jeho přítomnost jsem necítil. Stejně to platilo i o matce, jež ho přežila jen o několik let. Na rozdíl od jejich duší, které už dávno bloudily bůhvídkde, z mého dědy cosi ve Scarborough, v jeho lesích a mokřinách přetrvávalo. Tady to měl rád, tady vždycky nacházel klid. Věděl jsem, že jeho bůh – každý člověk má svého – mu čas od času dopřává, aby se tudy prošel, možná dokonce po boku s duchem některého ze svých psů, kterých měl během života bezpočet; kráčí mu u nohy, blafe, plaší ptáky z křoví a jen tak pro radost je prohání. Děda říkával, že pokud Bůh nedovolí, aby se pán po smrti znovu sešel se svými psy, pak nemá cenu Boha ctít; pokud pes nemá duši, pak ji nemá nikdo.

„Promiňte,“ vzpamatoval jsem se. „Co jste říkala?“

„Letadlo, pane Parkere,“ zopakovala Marielle Vettersová. „Našli letadlo.“

Byli jsme zalezlí až v zadním boxu, nikdo neseseděl poblíž. Dave Evans, majitel a vedoucí baru, zápolil za pultem s pípou, v kuchyni se činila směna kuchařů a připravovala se na večerní objednávky. Přesto jsem několika židlemi přehradil přístup k boxu, aby nás nikdo nevyrušoval. Dave proti takovým drobným úpravám nikdy nic nenamítal. Koneckonců dnes večer mu dělalo starosti spíš něco jiného: u stolu hned za dveřmi seděli bratři Fulcioví i s matkou a slavili její narozeniny.

Fulciové byli skoro širší než vyšší a jako by vykradli obchod s polyesterovým oblečením, které však – jako vždy – vypadalo, že jim je o číslo menší. Z preventivních důvodů byli utlumení medikamenty, protože trpěli neovladatelnými změnami nálad. Přesto to neznamenal, že ke změně jejich nálady nemůže dojít, jen byla naděje, že se díky lékům jejich výbuch obrátí vůči mobiliáři, a nikoliv proti lidem. Jejich matka byla štíhlá žena se stříbrnými vlasy a zdálo se neskutečné, že tak úzkou pánví dokázala přivést na svět dva tak zavalité pořízky. Říkalo se, že jim musela

nechat dokonce vyrobit kolébky na míru, protože do těch běžných se nevešli. Ale ať už si člověk o biomechanických zákonitostech myslí cokoli, pravda byla, že Fulciové svoji matku doopravdy milovali a vždycky si přáli, aby byla šťastná, a zvláště dnes, když měla narozeniny. A proto taky byli z nadcházející oslavy nervózní, což zas znervóznilo Davea, a jeho nervozita se přenesla na kuchaře. Jeden z nich se už řízl do prstu. Stalo se to poté, co se dozvěděl, že to bude on, kdo bude zodpovědný za zdárný přísun objednávek Fulciovy rodiny. Dokonce požádal, aby si mohl na chvíli lehnout, protože si potřeboval uklidnit zjitřené nervy.

Čeká nás další báječná noc v Bear, pomyslel jsem si.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ řekl Ernie Scollay záhy poté, co se s Marielle objevili, a jen co jsem jim nabídl něco k pití, což odmítli. Kávu však přijali.

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem.

„Máte nějakou vizitku, že jo?“

„Jistě.“

Vytáhl jsem kartičku z peněženky, abych dokázal, že jsem seriózní. Vizitku jsem měl velice jednoduchou – černý tisk na bílém podkladě, tučně vysázené Charlie Parker, mobilní telefon, e-mailová adresa a nic-neříkající dvojice slov *vyšetřovací služby*.

„Takže provozujete živnost?“

„Dalo by se to tak říct.“

Máchl rukou kolem dokola.

„Tak proč nemáte nějakou pořádnou kancelář?“

„Často se mě na to lidi ptají.“

„No, kdybyste měl kancelář, možná by se vás na to tak často neptali,“ pronesl. Na tuhle logickou námitku jsem stěží nacházel odpověď.

„Držet si kancelář je drahé. Kdybych si ji pronajal, musel bych se v ní zdržovat, abych si odůvodnil, proč ji mám. A to mi připadá, jako bych zapřahal koně za vůz.“

Uvažoval o tom, pak přikývl. Možná ho zviklala moje sedlácká metafora, ačkoliv bych ho nechtěl podceňovat. Mnohem pravděpodobnější bylo, že uznal, že bych plýtval penězi za kancelář, kterou vlastně nepotřebuji, což by zas mělo za následek, že bych všemožnými způsoby tahal prachy z klientů, mezi něž se vážený pan Ernest Scollay počítal.

To ale bylo na začátku, teď už jsme se dostali k hlavnímu tématu našeho setkání. Vyslechl jsem Marielle, která mi vyprávěla o posledních dnech svého otce, vyslechl jsem i historku o záchraně chlapce jménem Barney Shore, a i když se při popisování mrtvé dívky, která jej lákala hlouběji do lesa, trochu vrtěla, ani jednou nesklopila oči, ani jednou omluvami nezlehčovala celý podivný příběh. Já jsem se na oplátku ani jednou nezatvářil nevěřičně, protože legendu o dívce žijící v North Woods jsem slyšel už před mnoha lety a věřil jsem, že je pravdivá.

Koneckonců, už jsem na vlastní oči viděl horší věci.

Teď jsme se ale dostali k letadlu a mezi ní a bratrem Paula Scollaye rázem narostlo napětí. Bylo doslova hmatatelné, sršelo mezi nimi jako statická elektřina. Vycítil jsem, že tohle téma bylo předmětem mnoha diskusí a možná i hádek. Scollay poposedl a poněkud se odtáhl, aby tak dal najevo, že se distancuje od jejích slov. Vlastně sem s ní přišel jen proto, že neměl na vybranou. Marielle Vetersová měla v plánu nenechat si otcovo vyprávění pro sebe a do jisté míry se o ně s někým podělit. Scollay pochopil, že je lepší být u toho než sedět doma a užírat se nevědomostí, co všechno se v jeho nepřítomnosti probíralo.

„Mělo nějaké označení?“ zeptal jsem se.

„Označení?“

„Identifikační číslice a písmena. Odborně se tomu říká N-number. Obvykle bývají na trupu letadla. Stroje, které jsou registrované ve Spojených státech, začínají písmenem N.“

„Aha. Ne, otec si nevšiml žádných identifikačních znaků, nicméně většina letadla byla zakrytá.“

To bylo zvláštní. Nikdo se nevydá do vzduchu v letadle bez alespoň nějakého označení.

„Víte to jistě?“

„Naprosto. Ačkoliv říkal, že při pádu ztratilo letadlo kus křídla a chyběla mu taky větší část ocasu.“

„Popsal vám to letadlo nějak?“

„Hledal snímky letadel, která by vypadala podobně, a zjistil, že by mohlo jít o Piper Cheyenne nebo o nějaké takové. Byl to dvoumotorový stroj se čtyřmi nebo pěti okénky po stranách trupu.“

Pomocí mobilního telefonu jsem vyhledal fotografii zmíněného letadla

a zdálo se, že by Marielle mohla mít pravdu, když tvrdila, že letadlo nemělo označení. Tenhle typ míval identifikační znaky na svislém ocasním kormidle: pokud chybělo a další označení bylo na spodní straně křídla, letoun mohl být při obhlídce zvenčí opravdu neidentifikovatelný.

„Jak jste to myslela, když jste říkala, že většina letadla byla zakrytá?“ zeptal jsem se. „Snažil se ho někdo zamaskovat?“

Marielle pohlédla na Erniero Scollaye. Ten pokrčil rameny.

„Nejlepší bude, když mu to povíš, Mari,“ pobídl ji. „Není to o moc divnější než všechno, co už tady vyslechl.“

„Neudělal to člověk nebo lidé,“ řekla. „Otec to vylíčil jako dílo samotného lesa. Říkal, že les měl v úmyslu to letadlo pozřít.“

3

Nikdy by letadlo nenašli, nebýt toho jelena; jelena a té nejhorší trefy Paula Scollaye v životě.

Jako lovci s lukem se Scollayovi téměř nikdo nevyrovnal. Harlan Veters v životě nepotkal nikoho takového, jako byl Scollay. Už jako kluk to s lukem a šípy výborně uměl a Harlan věřil, že kdyby se Paulovi dostalo náležitého tréninku, mohl se stát olympijským vítězem. S lukem jako by byl srostlý, zbraň jako by byla jeho prodlouženou rukou. Ale to, že byl dokonale přesný, nijak nezneužíval. Ačkoliv lov miloval, nikdy nezabil nic, co by nemohl sníst, a vždycky mířil tak, aby zvířeti způsobil co nejmenší bolest. Harlan měl na věc stejný pohled, a proto raději používal přesnou pušku: s lukem se totiž necítil ani zdaleka tak jistý. V době lukostřelecké lovecké sezony, což bývalo v říjnu, doprovázel raději svého přítele jako pouhý divák a obdivoval jeho umění, aniž by trpěl pocitem, že si to musí také zkusit.

Ale jak Paul stárnul, postupem času i on vyměnil luk za pušku. Pravé rameno mu poznamenala artritida, stejně jako púltucet dalších kloubů. Paul říkával, že jediné místo, kde ho artritida netrápí, je zrovna to, kde by o trochu ztuhlosti stál, jen kdyby dobrotivý Bůh chtěl vyslyšet jeho modlitby. Což se podle Paulových slov ale nestalo, protože Bůh musel dbát na důležitější věci, než se starat o nějakého chlapa s problémy s erekcí.

Zkrátka Paul byl mnohem lepší lovec s lukem a Harlan byl zas nedostižný s puškou. V následujících letech Harlan mnohokrát přemýšlel, aniž by mu to měl za zlé, proč to byl právě Paul, kdo vystřelil jako první.

Oba muži byli jako dva protiklady i ve spoustě dalších věcí. Harlan mluvil potichu, zatímco jeho kamarád hlaholil; byl úsečný, zatímco Paul rozkládal rukama; byl usilovný a svědomitý, tam kde jeho přítel často váhal a tápal.

Harlan měl hubenou a šlachovitou postavu, což někdy vedlo k tomu, že hlupáci nebo ochmelkové podceňovali jeho sílu. Jen silný chlap totiž

dokáže unést kluka zdrceného žalem, v sedmdesáti ho vláčet sněhem zavátou divočinou, ujít mnoho kilometrů bez jediného klopýtnutí, bez jediného slůvka stížnosti. Paul Scollay byl naopak měkčí a oplácanější, ale přesto i on měl svaly a na urostlého chlapa byl překvapivě mrštný. Ti, kdo je neznali, je považovali za podivnou dvojici – dva chlapi s rozdílnými povahami i konstitucí, kteří k sobě přesto pasovali jako sklapnuté čelisti. Jejich přátelství bylo pevné jako skála, jejich podobnost zastínila všechny rozdíly, jak to bývá u dlouholetých vztahů. Velice zřídka mezi nimi padlo ostřejší slovo, a pokud se tak stalo, vždycky si dokázali odpustit. Měli stejný pohled na svět, na své přátelství, na sounáležitost a odpovědnost jednoho k druhému. Když Harlan Vettters nesl na zádech Barneyho Shorea a než se k nim na konci pátrací akce připojily světla z baterek a vzrušené hlasy, po celou cestu ho provázel duch jeho přítele, který dával na hocha i starého muže pozor, a snad dokonce zaháněl tu dívku do hloubi lesa.

Protože poté, co o ní Barney Shore začal mluvit, si Harlan uvědomil, že vpravo od nich zahlédl mezi stromy nějaký pohyb. Padající sníh mu sice bránil v lepším výhledu do přítmi lesa, ale jako by jen pouhá zmínka o její existenci dívku přitahovala. Proto se rozhodl, že se tam nebude dívat. Báł se, že to je právě to, co si dívka přeje, protože kdyby se po ní rozhlížel, mohl by klopýtnout, a kdyby klopýtl, mohl by upadnout, a kdyby upadl, mohla by se na ně vrhnout, a oba, jak on, tak chlapec, by byli ztraceni. V tuhle chvíli tedy Harlan povolal na pomoc svého starého přítele a později si nedokázal uvědomit, jestli s nimi byl Paul skutečně, nebo jestli mu jen iluze jeho přítomnosti vlila do žil řád a sílu. Byl si jistý jedině tím, že od toho okamžiku nabył útěšného pocitu – ať už se v šeru mezi stromy děje cokoli, nespokojený sykot může způsobovat padající sníh a pohyb větví, které se prohýbají pod jeho vahou a se zasvištěním se uvolňují z jeho sevření. Nakonec zvuky ustaly úplně.

A když ležel Harlan na smrtelné posteli, uvažoval, jestli si na něho dívka pamatuje, jestli si vzpomíná na jejich první setkání, na pronásledování jelena, na objevení letadla...

Vyrazili pozdě. Harlanův nákladáček zlobil a Paulův byl v opravě. Z celé akce skoro sešlo. Bylo ale krásné počasí a všechno už měli připravené:

kostkované flanelky od Woolriche, vlněné kalhoty od Renyho i trikot, spodní prádlo vcelku, ve kterém jim bude teplo, i když provlnnou. Oblečení skladovali přes noc v pytlicích s cedrovým dřevem, aby přehlušili svůj lidský pach, a ze stejných důvodů dokonce snídali ovesnou kaši místo slaniny a salámu. Jídlo uložili do uzavřených krabiček a každý měl láhev s vodou na pití a láhev na močení. („Nechtěl bych se dočkat, až se mi to jednou pomíchá,“ říkával vždycky Paul a Harlan se nikdy nezapomněl zasmát.)

Vyrazili proto za Harlanovou dcerou a jako malí kluci žadonili, jestli by jim nepůjčila auto. Nakonec souhlasila. Nedávno se v důsledku rozpadu manželství vrátila k rodičům a většinu času stejně trávila bloumáním kolem domu, jak to komentoval Paul. Vždycky ji ale považoval za hodnou holku, a když jim dala klíčky od auta, hodně si u něj šplhla.

Bylo už po třetí odpoledne, když zastavili u lesa a vydali se ven.

První zhruba hodinu jen tak šli, klábosili, vzájemně se popichovali a mířili ke staré pasece, o níž věděli, že už zarůstá novým lesem, který s oblibou chodí okusovat vysoká: olše, břízy a „topolčí“, jak lidé jejich generace nazývali topoly. Každý si nesl pušku Winchester 30-06 a oba tiše našlapovali na gumových podrážkách loveckých bot LL Bean. Harlan měl kompas, ale sotva na něj tu a tam mrknul. Věděli přesně, kam mají namířeno. Paul nesl sirky, provaz na svázání úlovku a dva páry gumových rukavic, které si navlečou při vyvrhování zvěře a jako ochranu proti klíšťatům. Harlan měl v batohu nože a nůžky.

Harlan s Paulem praktikovali takzvaný tichý lov: nevyužívali ani posedů, ani kanoí, ani skupin honáků, kteří by jim nadháněli zvěř před hlavně. Spoléhalo se výhradně na vlastní oči a zkušenosti, sami hledali stopy jelenů: odřená místa na hladké kůře aromatických stromů, jako jsou borovice, jedle a smrky, jejichž vůně je lákala, polehanou trávu v místech, kde jeleni odpočívali, stezky, jakési nejkratší spojnice dvou míst v lese, po kterých vysoká traverzuje, aby šetřila energii. Protože bylo odpoledne, věděli, že zvěř bude sestupovat do níže položených míst, kde chladný vzduch tlačí pachy dolů, takže postupovali po vrstevnici souběžně s hřebenem. Harlan hledal stopy na zemi, zatímco Paul pozoroval okolní les, kdyby zahlédl nějaký pohyb.

Když Harlan narazil na rezavý chomáček srsti, jenž ulpěl na stéblech travin, a spatřil čerstvě odřenou kůru na vzrostlé jedli, oba muži ztichli.

Stopování vrcholilo, čas už se ostatně chýlil a světla začalo ubývat. Paul zahlédl jelena jako první: velkého devateráka, odhadem téměř devadesátikilového. V okamžiku, kdy ho Paul spatřil, jelen už vytušil nebezpečí a poplašeně vytrčil ocas, což znamenalo, že se chystá utéct. Stáli však sotva deset metrů od něho, možná méně.

Paul se chystal vystřelit, jenže to uspěchal. Když zvíře zasáhla střela, trhlo sebou a podkleslo, pak se ale vzpamatovalo a zmizelo.

Byl to tak mistrovský únik, až zapochyboval, jestli tam jelen opravdu stál a jestli se mu to jen nezdálo. Nikdy by nevěřil, že takovýhle neúspěch potká i jeho, většinou se to dělo svátečním střelcům, kteří přijeli bůhví odkud, aby si zahráli na opravdové lovce, zatímco prsty měli ještě od kancelářského inkoustu. Znal nejednoho průvodce, který se musel vydat po stopách zraněného zvířete, aby je dorazil místo klienta, „sportovního střelce“, který buď ztratil jeho stopu, nebo mu došly síly, nebo na to neměl žaludek nebo aspoň tolik slušnosti, aby zbavil poraněné zvíře jeho utrpení. Kdysi dostali černou listinu se jmény takových „sportovců“ a průvodci byli diskrétně varováni před provázením takových rizikových klientů. Ztraceně, nakonec to potká i jeho, Paula Scollaye, jenž teď musí stopovat a skolit poraněného jelena. Nenáviděl utrpení, kterým zvíře procházelo, nenáviděl, jak mu po kapkách unikal život z těla, jak bylo odsouzené k pomalé smrti.

A teď se stal jedním z takových packalů a musel se dívat, jak smrtelně zraněný jelen prchá do hloubi lesa. Nebyl schopen slova.

„Prokrista,“ vypravil ze sebe po chvíli. „Co se to, sakra, stalo?“

„Trefils kýtu,“ konstatoval Harlan. „Vypadá to, že by mohl vydržet ještě dost dlouho.“

Paul se podíval na pušku, pak na prsty a znovu na pušku. Doufal, že objeví něco, co by ospravedlňovalo jeho selhání, třeba poškozená mířidla nebo viditelný třas ruky. Nic ale nezjistil. Později si říkal, jestli to nebylo první znamení, okamžik, kdy mu začalo selhávat tělo, kdy začal proces zhoubného bujení. Zda se mu rakovina nezakousla do těla právě v těch vteřinách, co uběhly mezi stisknutím spouště a vypálením projektilu, jestli sebou tělo nepatrně neotráslo, když se první buňka začala náhle obracet proti vlastnímu nositeli.

Ale to všechno se odehraje až později. Teď si Harlan s Paulem uvědo-

movali pouze to, že zvířeti způsobili smrtelné zranění a že mají povinnost ukončit jeho trápení. Den zahalil ponurý příkrov a Harlan si kladl otázku, kdy se Paul opět odváží vydat se na lov. Tuhle sezonu to už určitě nebude. Neodpovídalo by to Paulově nátuře, určitě se nebude chtít znovu vydat do lesa a zkoušet, jestli tahle nepovedená rána byla náhoda. Ne, bude o tom sáhodlouze přemýšlet a zkoumat zbraň a cvičit střelbu na terč vzadu za domem. A bude to dělat tak dlouho, dokud pokaždé znovu nezasáhne desítku. Pak teprve zváží, jestli se opět rozhodne zamířit na živé zvíře.

Jelen za sebou nechával jasnou stopu, tmavě rudá krev a exkrementy vypouštěné ze stresu ulpívaly na listech a křoví. Šli, jak nejrychleji mohli, oba byli ale už starší chlapi, takže tempo se na nich po chvíli podepsalo. Jelen spějící k agonii byl zmatený a nevydal se po žádné z obvyklých tras. Skoro se zdálo, že před nimi ani nechce utéct. Tempo všeobecně ochablo. Byli už propocení a Harlan si o větev ošklivě roztrhl levou tvář. Krev mu potřísnila límec košile a bylo jasné, že zranění by potřebovalo zašít, ale Paul mu ho umně stáhl několika náplastmi z cestovní lékárničky, takže nakonec přestalo krváčet. Bolest přesto vháněla Harlanovi slzy do očí a uvažoval, jestli mu v ráně nezůstala zabodnutá tříska.

Les potemněl, klenba z větví byla tak hustá, že úplně zastínila oblohu. Pak se přihnaly mraky a i ta trocha světla byla ta tam. Také vzduch kolem ochladl a teplo z nich vyprchalo tak rychle, že Harlan doslova cítil, jak na něm stydne pot.

Zkontroloval kompas. Podle něj mířili na západ, ale vůči poslední poloze slunce, jak si ji pamatovali, bylo jasné, že to není pravda. Když na kompas poklepali, střílka změnila postavení a ze západu se stal východ. Ne že by se otáčela tak splašeně, jak tomu bývá v dobrodružných filmech, které v létě promítají v kinech, ale ne a ne se ustálit.

„Neměls kompas u nože?“ zeptal se Paul. Nůž by mohl kompas odmagnetovat.

„Samozřejmě že ne.“ Jako by se někdy dopustil tak amatérské chyby.

„Tak to se s ním asi něco stalo.“

„Asi jo.“

Harlan s Paulem přesto věděli, že jdou na sever. Ani jeden nenavrhl, že by se měli vrátit a zanechat jelena svému osudu, neudělali to, ani když

nastal večer, les zhoustl a stromy zmohutněly. Setmělo se. Sáhli po baterkách a svítili si na cestu, ale ani teď nepřestali zvíře stopovat. Krev nezasychala, takže bylo jasné, že zranění je smrtelné a jelen nepřestává trpět. Nechtěli ho nechat pojit v bolestech.

Ernie Scollay přerušil vyprávění.

„Tohle bylo pro Paula typické,“ řekl. „Pro Harlana taky,“ dodal, ale bylo jasné, že myslí především na svého staršího bratra. „Nehodlali se na toho jelena vykašlat. Nebyli to bezcitní chlapi a byl bych rád, abyste to věděl. Chodíte na lov?“

„Ne,“ odpověděl jsem a všiml si, že se snaží skrýt jakýsi pocit zadostiučinění. Jako by se mu potvrdilo, z čeho mě podezříval, totiž že jsem zvykaný městský týpek. Teď jsem si zas nemohl nechat ujít příležitost já: „Vlastně lovím, ale ne zvěř.“ Ačkoliv to byla maličkost, udělalo mi radost, když jsem postřehl změnu v jeho výrazu.

„Ať už je to, jak chce,“ pokračoval, „bratr by nikdy nenechal trpět živou bytost, ani zvíře, ani člověka.“ Polkl a při následující větě se mu zlomil hlas. „Nakonec to dokázal i na vlastním příkladu.“

Marielle položila Erniemu Scollayovi pravou ruku na zaklesnuté prsty. Bylo to velice jemné gesto.

„Ernie má pravdu,“ řekla. „Měl byste vědět, pane Parkere, že to byli hodní lidé. Myslím ale, že udělali chybu a důvody, proč se tak zachovali, nejsou zcela ospravedlnitelné. Neomlouvám je, jen chci zdůraznit, že to pro ně nebylo typické.“

Nic jsem na to neřekl, protože vlastně nebylo co a oni předbíhali děj. Teď totiž nemluvili o jelenovi, ale o tom, co následovalo. Jediné, podle čeho jsem je mohl soudit, byl tenhle příběh, a to jsme ještě zdaleka nebyli u konce.

„Skončili jsme u toho jelena,“ připomněl jsem jim.

Zvíře zůstalo stát na okraji mýtiny, přešlapovalo na nejistých nohou, z mordy mu kapala krev a pěna, srst mělo v dolní části boku zbarvenou doruda. Harlan s Paulem vůbec nechápali, jak mohlo takhle zraněné urazit takový kus cesty, ačkoliv poslední kilometr nepatrně zpomalilo, takže ho konečně začali dohánět. A teď tady najednou stálo a zjevně dokonávalo.

Jak se mu přibližovali, jelen k nim otočil hlavu, pak se zas podíval směrem k mýtině. Les byl teď po obou stranách nesmírně hustý. Pokud by měl dost sil, zbývalo mu jediné: buď pokračovat dál, nebo se vydat zpátky proti nim. Zdálo se, že prožívá mučivé dilema. Protácel oči a jako by zhluboka vzdychl, což Harlan považoval snad dokonce za znamení rezignace.

Jelen se nakonec z posledních sil otočil a vyrazil proti nim. Harlan zvedl pušku a trefil zvíře do hrudi. Ačkoliv se jelenovi podlomily přední nohy, setrvačnost jím ještě smýkla, takže dopadl doslova pár centimetrů před oba lovce. Harlan si uvědomil, že vůči žádnému zvířeti dosud necítil takové výčitky svědomí. Přitom to ani nebyl on, kdo vypálil první nepovedenou ránu. Síla jelena, jeho touha přežít byly mimořádné. Zasloužil by si, aby se mu to povedlo, nebo alespoň aby skončil bez takových muk.

„Vyrazil přímo k nám,“ poznamenal Harlan.

„Ale neútočil na nás,“ konstatoval Paul. „Myslím, že chtěl jen uniknout.“

„Před čím?“ divil se Harlan, protože co může být horšího než dva muži, kteří vás chtějí zabít.

„Nevím. Je to hodně divný.“

„Ano, hodně divný,“ souhlasil Harlan.

Ale nebylo to hodně divný.

Vlastně se nebylo vůbec čemu divit.

4

Ernie Scollay se omluvil a zamířil na toalety. Já se vydal k baru, abych doplnil konvici, protože jsem chtěl do šálků dolít čerstvou kávu. Když jsem čekal, než překape, vešel do baru Jackie Garner. Jackie pro mě příležitostně tu a tam pracoval a zároveň se kamarádil s Fulciovými. Patřil mezi hrstku přátel, na něž Fulciovi pohlíželi jako na normálnější, než jsou sami, ale kteří se na ně nedívají spatra. Garner nesl pugét a krabičku s fondánovými bonbony z Old Port Candy Company na Fore Street.

„Pro paní Fulciovou?“

„Jo. Má ráda fondán. Ale bez mandlí. Na ty je alergická.“

„Nechtěli bychom, aby přišla o život zrovna tady,“ připustil jsem. „Mohlo by to vrhnout stín na celou oslavu. Máš se?“

Jackieho můj dotaz poněkud vyvedl z míry a zatvářil se ustaraně. „Máma,“ hlesl.

Jeho matka byla přírodní úkaz. Paní Fulciová vedle ní vypadala jako domácí puška.

„Zase vyvádí?“

„Ne, je nemocná.“

„Doufám, že nic vážného.“

Jackie zamrkal. „Nechce, aby se o tom lidi dověděli.“

„Protože je to tak špatný?“

„Můžeme si o tom promluvit jindy?“

„Samozřejmě.“

Protáhl se kolem mne a od stolu Fulciových se ozval ohromný rámus. Byl tak hlasitý, že Dave Evans upustil sklenici a hnal se k telefonu, aby zavolal policii.

„To je v pořádku,“ zarazil jsem ho. „Jsou to zvuky štěstí.“

„Jak to víš?“

„Nepadla jediná rána.“

„Díky bohu. Naše Cathy pro ně vyráběla obrovský košíček jako narozeninový dort. Asi má ráda košíčky, co?“

Cathy byla jedna ze servírek. Bokem si přivydělávala vyráběním vyhlášených ovocných košíčků, kvůli kterým jí nejvytrvalejší muži nabízeli dokonce manželství, jen aby si zajistili jejich pravidelný přísun, a činili tak, i když už byli sami ženatí. Předpokládali, že to jejich manželky pochopí.

„Pokud vím, je na sladký. Upozorňuji tě ale, že jestli jsou v košíčku ořechy, mohlo by ji to zabít. Podle všeho je na ně alergická.“

Dave zbledl. „Proboha, radši to zjistím.“

„To by byl průsvih. Jak už jsem říkal Jackiemu Garnerovi, oslava by poněkud utrpěla, kdyby hlavní aktérka natáhla bačkory.“

Vrátil jsem se s konvicí plnou čerstvé kávy ke stolu, dolil hrnečky a zavolal jednu ze servírek, aby prázdnou nádobu zase odnesla. Marielle Vettersová se trochu napila. Na šálku se neobjevil žádný otisk po rtěnce.

„Je to příjemný bar,“ řekla.

„To jo.“

„Jak to, že vás to nechali udělat... samotného?“

Lehce zakroužila levou rukou ve vzduchu, ukazováček vztyčený, v jejím gestu byla jistá elegance i zvědavost. Totéž jsem zahlédl i ve výrazu tváře, včetně lehkého zákmitu pobavení, i přesto, že byla uprostřed vyprávění příběhu opačné povahy.

„Někdy tu pracuji.“

„Takže vy jste soukromý detektiv na poloviční úvazek?“

„Spíš si namlouvám, že jsem barman na poloviční úvazek. V každém případě to tu mám rád. Personál je v pohodě, stejně jako většina zákazníků.“

„To je ale něco docela jiného, že? Myslím na rozdíl od ‚lovení, ale ne zvěře‘.“

„Máte pravdu.“

„Takže jste si nedělal legraci?“

„Ne.“

Opět se pousmála, tentokrát už trochu nevesele. „Četla jsem o vás v novinách a taky na internetu. Víím, co se stalo vaší ženě a dítěti – jen nevím, co na to říct.“

Susan a Jennifer už neexistovaly, vzal mi je člověk, který si myslel, že

prolitím jejich krve snad zaplní prázdno, které měl uvnitř své duše. Noví klienti na tuhle skutečnost často naráželi. Naučil jsem se chápat to jako pokus, kterým mi chtěli vyjádřit účast, ale ve skutečnosti to neříkali kvůli mně, ale kvůli sobě.

„Děkuji,“ odpověděl jsem.

„Slyšela jsem – nevím, jestli je to pravda –, že máte další dceru.“

„Je to tak.“

„Žije s vámi? Chci říct, jste pořád, však chápete...“

„Ne, žije se svou matkou ve Vermontu. Můžeme se ale vídat, kdykoliv chci.“

„Doufám, že si nemyslíte, že strkám nos do věcí, do kterých mi nic není. Nechci vyzvídat, jde mi jen o to, abych trochu lépe věděla, kdo jste, než se s vámi podělím o tátovo tajemství. Zním nějaké policajty v okrese...“ Nikdo neříkal v Aroostockém okrese, ale prostě jen v okrese. „...tak mě napadlo, že se jich na vás přeptám. Pak jsem se ale rozhodla, že se s nimi nebudu bavit dřív, než vás poznám osobně.“

„A jak si stojím?“

„Myslím, že docela dobře. Jen jsem myslela, že budete vyšší.“

„To mám štěstí. Horší by bylo, kdybyste řekla například stihlejší nebo méně plešatý.“

Obrátila oči sloup. „A to se říká, že ženy jsou háklivé na svůj vzhled. Chcete slyšet ještě nějaký kompliment, pan Parkere?“

„Ne, myslím, že už jsme je všechny vyplácali najednou.“ Nechal jsem uběhnout několik vteřin. „Proč jste se rozhodla nemluvit o mně s policajty?“

„Myslím, že odpověď už znáte.“

„Protože jste nechtěla, aby se někdo šťoural v tom, proč potřebujete pomoc soukromého detektiva?“

„Přesně tak.“

„Spousta lidí si najímá soukromé detektivy z nejrůznějších důvodů. Nevěrný manžel...“

„Už nejsem vdaná. A pro pořádek, podváděla jsem ho já.“

Povytáhl jsem obočí.

„Šokuje vás to?“ zeptala se.

„Ne, jen lituju, že neměl mou vizitku. Byznys je byznys.“

Rozesmálo ji to.

„Byl to pitomec. Vlastně ještě něco horšího. Zasloužil si to. No a na co si vás lidi ještě najímají?“ přehodila výhybku.

„Pojistné podvody, pohřešované osoby, pozadí obchodních záležitostí.“

„To zní dost nudně.“

„Většinou je to bezpečné.“

„Ale ne vždycky. Vyšetřování, o kterých se v souvislosti s vaším jménem psalo v novinách, taková nebyla. Dost jich končilo smrtí.“

„Ano, ale některé případy začínají nevinně a přerostou do celé série souvisejících vyšetřování. Obvykle proto, že někdo od začátku lže.“

„Klient?“

„Stává se to.“

„Já vám lhát nebudu, pane Parkere.“

„To rád slyším, pokud už tohle nebyla lež.“

„Život vás připravil o všechny ideály, že?“

„Pořád jsem idealista. Jen se ukrývám pod maskou skeptika.“

„Já po vás navíc nechci, abyste někoho lovil. Tedy alespoň si to myslím. Ne ve smyslu klasického lovu. Ernie se mnou možná v tomhle ohledu nesouhlasí.“

„Zrazoval vás pan Scollay od toho, abyste za mnou chodila?“ zeptal jsem se.

„Jak to víte?“

„Moje zkušené oko. Neumí moc skrývat, co se mu právě honí hlavou. Stejně jako většina férových chlapů.“

„Je přesvědčený, že bychom o tom, co víme, neměli mluvit. Tvrdí, že ke katastrofě už stejně došlo, a nepřeje si, aby to jakkoliv pošpinilo památku jeho bratra nebo mého táty.“

„Ale vy s ním nesouhlasíte.“

„Došlo ke zločinu, pane Parkere. A možná víc než k jednomu.“

„Znovu se vás tedy ptám, proč nejdete na policii?“

„Kdyby každý chodil na policii, pracoval byste na plný úvazek jako barman a tu a tam si přivydělával jako soukromý detektiv.“

„Pokud vůbec.“

Ernie Scollay se vracel z toalet. Jak kráčel ke stolu, sundal si baseballovou čepici a prsty si prohrábl hustou bílou kštici. Jestliže jsem si uvědomoval, že mezi ním a Marielle panuje napětí, ještě zřetelněji jsem cítil, že

Ernie má strach. Měla ho i Marielle, ale dokázala to lépe skrývat. Ernie Scollay – poslední mohykán na poli cti, ale přesto ne tak čestný, aby si nepřál držet bratrovo tajemství pod pokličkou. Podíval se na Marielle i na mne a zkoušel odhadnout, jestli jsme si, když tu nebyl, stačili říct něco, co jsme neměli.

„Kde jsme skončili?“ zeptal se.

„Na mýtině,“ odpověděl jsem.

Paul s Harlanem pohlédli směrem k mýtině. Jelen jim sice ležel mrtvý u nohou, ale jakýsi děs, který prožil, z něj doslova vyzařoval. Harlan pevně sevřel pažbu pušky; v zásobníku mu zbývaly ještě čtyři náboje, Paul na tom byl stejně. Jelena něco vyděsilo, možná něco, co přilákal pach jeho krve, a oni se nechtěli octnout například medvědovi nebo, nedej Bože, pumě tváří v tvář nepřipravení. Oba už totiž slyšeli zvěsti o tom, že se tyhle velké kočkovité šelmy do Maine opět vrátily. Nikdo je sice už dobrých dvacet let nespatriil, ale nestáli zrovna o to, aby byli první.

Obešli zhaslého jelena a zamířili k otevřené planině. Jen co se k ní přiblížili, ucítili vlhkou a zahrávající vegetaci. Najednou se před nimi objevilo malé temné jezírko s hladinou tak černou, že připomínala spíš asfalt než vodu a také lepkavostí se blížila dehtu. Při pohledu na hladinu Harlan jen stěží spatřil obraz své tváře. Voda jako by pohlcovala víc protonů, než by měla, a paprsky baterek a zbytků světla prosvítajícího mezi větviemi se do ní doslova vpíjely a téměř se neodrážely zpět. Harlan ucouvl, protože znejistěl a ztratil rovnováhu. Narazil přitom do Paula stojícího těsně za ním. Tak se lekl, až zavrával a chvíli si myslel, že snad spadne do jezírka. Cítil, jako by se mu pod nohama pohnula zem. Upadla mu puška a rozhodil rukama, jako pták máchá křídly, když se snaží uniknout před dravcem. V ten moment ho Paul chytil a stáhl zpátky. Harlan si našel strom, přitiskl se k němu a objal ho, jak nejpevněji dokázal.

„Měl jsem pocit, že tam spadnu,“ vysvětloval. „Myslel jsem, že se tam utopím.“

Vlastně neutopí, ale udusí, ba co víc, ačkoliv si byl naprosto jistý, že v hlubině nežije jediný živočich (Jistý? Jak si mohl být jistý, když ani sever nebyl sever a východ východ? Tyhle jistoty tady neplatily; o tom byl koneckonců přesvědčený.), neznamenalo to, že v jezírku nic není. Cítil

ve vzduchu zlo, cítil, že kdyby do něj spadl, dolů by ho stáhlo něco jiného než vazká hmota. V tom okamžiku si uvědomil, jaké kolem panuje naprosté ticho. Zároveň věděl, že se rychle blíží noc: na nebi neviděl jedinou hvězdu a ten prokletý kompas se úplně zbláznil. Znamenalo to, že by tu mohli zůstat trčet, o což ani v nejmenším nestál.

„Měli bychom vypadnout,“ řekl Harlan. „Je to zlověstný místo.“

Uvědomil si, že Paul od chvíle, kdy objevili jezírko, nepromluvil. Stál k němu zády, hlaveň pušky teď skloněnou k zemi.

„Slyšíš mě?“ ozval se znovu Harlan. „Myslím, že bychom odsud měli vypadnout. Je to špatný místo. Celé to tu vypadá jako...“

„Podívej,“ přerušil ho Paul. Ustoupil kousek stranu, namířil baterku na druhou stranu jezírka a Harlan to uviděl.

Ačkoliv les dělal, co mohl, aby jeho linie zakryl, bylo zcela jasné, že je tam letadlo. Na první pohled to sice vypadalo, že jde o vyvrácený kmen, mnohem větší než ostatní, které jej obklopovaly, ale křídlo trčící zpod spleti větví, šlahounů a další zeleně ho jasně prozrazovalo. Světlo baterky klouzalo po trupu, jenž se místy matně leskl. Ani jeden z mužů toho o letadlech moc nevěděl, ale oba dokázali rozpoznat malý dvoumotorový stroj, teď ovšem bez pravého motoru a většiny křídla, o které letoun nejspíš přišel při pádu. Ležel na břiše na severní straně jezírka, zaoblený nos zaklíněný do mohutné borovice. Stroj musel při pádu způsobit mohutný průsek mezi stromy, nicméně už nebyl moc patrný, protože les dělal, co mohl, aby ho zahladil. Velice zvláštní ale bylo, a oba proto na chvíli doslova oněměli, jak byl celý trup pohlcen porostem. Šlahouny jej omotaly svými úponky, kapradiny zastínily, křoviny zamaskovaly. Samotná zem jako by jej zvolna pohlcovala, letadlo do ní již do určité míry kleslo, dolní část motoru na levé straně už skoro zmizela. Letadlo tu musí být už několik desítek let, pomyslel si Harlan, ačkoliv to, co ještě prosvítalo skrz vegetaci, tak staře nevypadalo. Nikde žádná rez, nikde žádné rozpadající se součásti. Jak to později, v posledních dnech svého života popíše rodině, vypadalo to, jako by les letadlo doslova požíral, jako by vědomě urychlil svůj růst, aby ta věc co nejrychleji zmizela z povrchu zemského.

Paul vykročil směrem k vraku. Harlan se pustil kmene a v uctivém oblouku kolem jezírka se vydal za přítelem. Paul zkoumal pažbou pušky půdu kolem propadajícího se stroje, ale zem byla pevná, a dokonce suchá.

„Měkne v době jarního tání,“ poznamenal Harlan. „Tak by se dalo vysvětlit, že letadlo klesá.“

„Asi jo,“ připustil Paul, ale moc přesvědčivě to neznělo.

Všechna okýnka porůstal břechťan, včetně pilotní kabiny. Harlan si poprvé uvědomil, že uvnitř mohou být ještě těla. Při tom pomyslení se otrásl.

Chvíli jim trvalo, než našli dveře, tak byla vegetace urputná. Aby se probojovali výhony břechťanu, museli použít lovecké nože. Šlahouny se jen neochotně podvolovaly, zachytávaly se jim za rukavice a vylučovaly ostrý, zapáchající odér. Paula jich několik švihlo přes odhalené předloktí a způsobily mu palčivé jizvy, jež ho zlobily až do chvíle, kdy si vzal život.

Když se dopracovali až ke dveřím, zjistili, že jejich rám už klesl několik centimetrů pod úroveň okolního terénu, takže museli trochu odhrabat zem, aby dokázali dveře pootevřít. Tou dobou už padla úplná tma.

„Možná bychom se sem měli vrátit za světla,“ navrhl Harlan.

„Myslíš, že bychom tohle místo dokázali znovu najít?“ namítl Paul. „Tenhle les vypadá úplně jinak, než jsem doteď viděl.“

Harlan se rozhlédl kolem. Rostla tu směsice vysokých jehličnanů a mohutných pokroucených listnáčů, všechny ale byly starší než v ostatních částech lesa. V téhle oblasti se nikdy netěžilo. Paul měl pravdu: Harlan netušil, kde přesně jsou. Věděl jen, že na severu. Ale byli v Maine a tady je sever skoro všude.

„Kromě toho potmě nedokážeme najít cestu zpátky,“ řekl Paul, „zvláště když kompas nefunguje a nemůžeme se orientovat ani podle hvězd. Myslím, že tu budeme muset zůstat až do svítání.“

„Zůstat tu?“ Harlanovi se tohle pomyslení vůbec nezamlouvalo. Znovu pohlédl na jezírko, na hladinu jako odlitou z obsidiánu. Vybavily se mu různé hororové scény ze starých nízkorozpočtových filmů, v nichž různé příšery vylézají z jezer přesně takových, jako je tohle, ale když se snažil přijít na název alespoň jednoho, uvědomil si, že možná žádný takový neexistuje a jsou to jen jeho představy.

„Máš nějaký lepší nápad?“ zeptal se Paul. „Máme zásoby. Dokážeme rozdělat oheň. Nebude to poprvé, co strávíme noc v lesích.“

Ale nikdy jsme nenocovali na místě, jako je tohle, chtělo se Harlanovi namítnout. Ne u jezera, které nás chce schlamstnout a v němž snad ani není voda, ne u vraku letadla, jenž může být společným hrobem lidí, kteří

jsou v něm dosud uvězněni. Kdyby s Paulem trochu pooděšli, kompas by třeba zase začal fungovat, nebo kdyby se vyjasnila obloha, dokázali by najít cestu domů podle hvězd. Pokusil se zjistit, kde je měsíc, ale mraky ho úplně zatemnily, takže neviděl ani ten nejslabší svit.

Harlan se opět obrátil k letadlu, Paul měl ruku na vnější páce dveří.

„Jsi připravený na to, co uvidíme?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Harlan, „ale když už jsme zašli tak daleko, měli bychom to dotáhnout. Aspoň se dozvíme, jestli zůstal někdo uvnitř.“

Paul otočil pákou a trhl dveřmi. Nic se nestalo. Buď byly zkřížené, nebo zajištěné zevnitř. Paul to zkusil znova, ve tváři bylo vidět úsilí, s jakým s pákou zápolil. Ozvalo se skřípění a dveře povolily. Harlan si rukou zakryl nos, protože očekával mrtvolný zápach. Uvnitř to ale bylo cítit jen zatuchlinou a zvlhlými koberci.

Paul vstrčil hlavu dovnitř a světelným kuželem baterky propátral celý interiér. Po několika vteřinách vstoupil na palubu.

„Pojď se podívat na tohle,“ volal na Harlana.

Ten sebral veškerou odvalu a vlezl za Paulem do letadla.

Do naprosto prázdného letadla.

„Prázdného?“ podivil jsem se.

„Prázdného,“ zopakovala Marielle Vettersová. „Nebyla tam žádná těla, nic. Myslím, že se jim ulevilo. O to snazší bylo vzít si ty peníze.“

5

Peníze byly ve velkém koženém vaku za sedadlem, které pravděpodobně patřilo pilotovi. V každém filmu Harlan vídal, že pilot sedává vlevo a druhý pilot vpravo, a neměl důvod pochybovat, že tady to bylo jinak.

Harlan s Paulem hleděli na peníze velice dlouho.

Vedle vaku ležela aktovka se svazkem papírů v plastovém ochranném sáčku. Papíry obsahovaly seznam jmen, většinou psaných strojem, ačkoliv několik jich bylo dopsaných ručně. Tu a tam byly ke jménům připsané i finanční obnosy, některé malé, jiné obrovské. Také ty byly psané na stroji i ručně. U některých jmen byla poznámka, většinou slova jako „přijato“ a „odmítnuto“, a příležitostně jen velké písmeno „U“.

Harlanovi seznam moc neříkal, tak obrátil pozornost zpět k penězům. Šlo většinou o padesátidolarové bankovky, použité a různých sérií, sem tam se vyskytoval i balíček s dvacetidolarovkami. Některé byly smotané do papírové ruličky a jiné držela pohromadě gumička. Paul vzal do ruky jednu ruličku s padesátidolarovkami a přepočítal je.

„Myslím, že to bude pět tisíc,“ řekl. Posvítíl baterkou na ostatní smotky. Podobných tam bylo zhruba čtyřicet, dvacetidolarové nepočítaje. „Odhadem tak dvě stě tisíc dolarů, plus minus,“ usoudil. „Proboha, nikdy jsem neviděl tolik peněz pohromadě.“

Oba na tom byli stejně. Největší obnos v hotovosti, jež Harlan držel v ruce, bylo 3300 dolarů za nákladák, který před lety prodal Perrymu Reedovi z autobazaru Perry's Used Autos. Perry ho na ceně dost ošidil, ale nikdo nechodil k Perrymu „Hroznému“ pro radost z obchodování: chodili za ním lidi v zoufalé situaci, kteří potřebovali rychle peníze. S touhle sumou se Harlan na okamžik přiblížil pocitu, že je bohatý. Ale nevydrželo mu to dlouho, protože peníze padly na splacení dluhů. Teď Harlan věděl, že s Paulem myslí na totéž:

Kdo se to dozví?

Ani jeden se nepovažoval za zloděje. Jistě že tu a tam ošidili sociálku o pár dolarů, ale to je přece povinností každého spořádaného plátce daní a patří to k americké tradici. Harlanovi dokonce kdysi někdo řekl, že sociální a penzijní systém s tím počítá a tyhle podvůdky už předem zahrnuje do nákladů, a dokonce kdyby se jich člověk nedopouštěl, úplně by rozhodil jejich kalkulace. Způsobil bys jim víc problémů, tvrdil mu ten známý, kdybys přiznal každý dolar a vypadal bys tak podezřele, že by tě sociálka začala pečlivě sledovat, protože by si myslela, že skrýváš opravdu něco velkého, a vezmi na to jed, že mají páky, aby tě pořádně skřípli, a pak bys jim musel doložit každý cent a každou účtenku zahrabanou někde na půdě, jen aby ses vyhnul vězení.

Teď ale nešlo o nějakých sto dolarů, o které by ukrátili strýčka Sama, ale o spáchání vážného zločinu. Nasnadě proto byla další otázka:

Co je to za peníze?

„Myslíš, že pocházejí z obchodu s drogama?“ zeptal se Paul. Díval se hodně na televizi a sledoval spoustu kriminálek, takže každá velká suma peněz v peněžence mu okamžitě přišla podezřelá. Tohle ale na drogový obchod nevypadalo. Kontraband se sice přeléval přes hranice sem a tam, jako by se nechumelilo, ale využívaly se k tomu hlavně kamiony, auta a lodě; letadla nikoliv.

„Je to možný,“ připustil přesto Harlan. „I když drogy tu nikde nevidím.“

„Možná je už prodali předem a tohle je tržba,“ uvažoval Paul. Promnul bankovky mezi prsty a vypadalo to, že ho blaží jejich šustění.

Paulovy oči upoutal ještě jeden objemnější předmět, kterého si teď ve vaku všiml. Vytáhl ho. Bylo to montrealské vydání *Gazette* s datem 14. července 2001, tedy více než rok staré.

„Podívej se na tohle,“ řekl Harlanovi.

„To není možný,“ namítl Harlan, „letadlo je tady sotva rok a něco, a les už ho skoro pohltil.“

„No, leda že by doručovali *Gazette* i na místa leteckých nehod... Prásklo sebou o zem někdy kolem 14. července,“ trval na svém Paul.

„Nevzpomínám si, že bych o tom něco slyšel,“ řekl Harlan. „Když spadne letadlo, člověk by čekal, že si toho někdo všimne, bude se po něm ptát, zvlášť v situaci, kdy zmizí se stovkami tisíc dolarů na palubě. Chci tím říct...“

„Počkej!“ přerušil ho Paul. Usilovně přemýšlel. Něco mu vytanulo na mysl, nějaká reportérka, až na to, že...

„Myslím, že se po něm přece jen někdo sháněl,“ řekl po chvíli.

Vzápětí se dovtípl i Harlan.

„Ta ženská z časopisu,“ řekl a ušklíbl se, když Paul dodal: „A taky ten chlápek, co se tu s ní objevil.“

Ernie Scollay se nervózně ošíval. Při zmínce o těchto dvou osobách jeho neklid viditelně vzrostl.

„Představila se nějak?“ zeptal jsem se.

„*Nějak* se představila,“ odpověděla Marielle, „ale pokud to bylo její pravé jméno, nikdy nenapsala ani čárku do žádných z tiskovin, které pak táta prohledal. Říkala si Darina Floresová.“

„A ten muž, o němž jste se zmiňovali?“

„To nebyl zrovna typ, který se vám představuje,“ poznamenal Ernie. „Přijeli sice každý zvlášť a nepohybovali se tu spolu, ale Harlan je viděl, jak se spolu baví před jejím motelem. Bylo to pozdě v noci a seděli v autě. Uvnitř se svítilo a Harlanovi připadalo, že se hádají, ačkoliv si nebyl jistý. Od začátku se mu na nich ale něco nezdálo, a tahle příhoda ho v tom jen utvrdila. Druhý den jako by se po nich země slehla a ta žena se tu už nikdy neukázala.“

Ta žena se tu už nikdy neukázala.

„Ale ten muž ano?“ zeptal jsem se.

Při zmínce o něm se Marielle otrásla, jako by jí po těle lezl nějaký hmyz.

„Ten se vrátil,“ řekla. „O tom není pochyb.“

Darina Floresová byla nejkrásnější žena, jakou kdy Harlan spatřil. Nikdy nebyl své ženě nevěrný, oba se oddali jako muž a žena jeden druhému až o svatební noci, ale kdyby Darina Floresová kývla, Harlan by neváhal – jakkoliv to bylo nepravděpodobné – a nechal se svést v naději, že se pak se svým pokleskem nějak vyrovná a dokáže s ním žít. Měla kaštanově hnědé vlasy, bronzově nazlátlou pleť a nepatrně šikmé oči, jaké mívají Asijci. Hluboké hnědé oči jí za určitého osvětlení doslova černaly. Mělo to být zneklidňující, či dokonce zlověstné znamení, ale Harlanovi to

naopak připadalo přitažlivé. A jak se ukázalo, nebyl jediný: ve Falls End by se nenašel jediný muž – a snad i několik žen – který by po setkání s Darinou Floresovou neměl divoké sny. Od okamžiku, kdy se tu objevila, stala se tématem veškerých rozmluv, které se vedly v Pickled Pike a taky u Lestera, ačkoliv Paul s Harlanem k Lesterovi nechodili. Lester Le Forge byl ničema nejvyššího řádu, který se nepěkně zachoval k Harlanově sestřenici Angele, když jim oběma bylo devatenáct, ale Harlan mu to nikdy neodpustil. Harlanův syn Grady však k Lesterovi chodil popíjet, kdykoliv se ve Falls End objevil, a dělával to otci naschvál.

Darina Floresová si pronajala pokoj v předměstském motelu Northern Gateway. Lidem tvrdila, že sbírá informace k článku na téma hlubokých hvozdů Great North Woods a že se je snaží představit v jejich velkolepé majestátnosti a plné tajemství lidem, jimž nestačí jen prolistovat lesklé cestovatelské magazíny, ale mají dost peněz na to, aby se do takových míst doopravdy vydali. Zvláště, jak říkala, ji zajímala záhadná zmizení a podobná dobrodružství, příběhy z dob jak dávno minulých, tak docela nedávných: o prvních osídlencích, mainské době Donnerových pionýrů z 19. století, kteří podstoupili strastiplnou cestu vrcholící kanibalismem, turistech, kteří například beze stopy zmizeli...

Dokonce i o letadlech, jak dodala, protože slyšela, že lesy jsou tak husté, že i letadlo, které by do nich spadlo, může nenávratně zmizet.

Harlan úplně nechápal, jak by mohly příběhy o pohřešovaných nebo lidech uchýlivších se ke kanibalismu povzbudit zájem dokonale vybavených cestovatelů s vysokými příjmy, ale nebyl novinář a hloupost některých čtenářů ho už dávno přestala překvapovat. Nakonec tedy s Paulem, Erniem a několika dalšími oprášili všechny staré zkazky, které vyšťourali v paměti, a to všechno k potěše Dariny Floresové. Svá vyprávění šperkovali detaily, a pokud to bylo nezbytné, úplně si je vymýšleli. Darina Floresová si všechno svědomitě zapisovala, platila jim rundy, nestydatě flirtovala s chlapy, kteří by mohli být jejím dědou, natož otcem, a jak postupovala noc, stále častěji obracela řeč k letadlům.

„Myslíš, že může mít *slabost*, rozumíš, jak to myslím, pro letadla?“ uvažoval Jackie Strauss, jeden ze tří stálých židovských obyvatel. Začal o tom mluvit, když se s Harlanem vydali na toalety a bok po boku stáli nad mušlemi. Ulevovali si, aby vyprázdnili močové měchýře před přísunem

dalších piv, což jim potažmo umožní i nadále setrvat ve společnosti okouzlující Dariny Floresové.

„Proč? Schováváš snad někde letadlo a já o tom nevím?“ dobíral si ho Harlan.

„Myslel jsem si, že bych si ho mohl vypůjčit a nabídnout jí, jestli by se nechtěla trochu proletět.“

„Mohl by ses zeptat v Mile High Clubu,“ řekl Harlan.

„Já mám ale z létání strach,“ přiznal Jackie. „Doufal jsem, že bychom ani nevzlétli a odbyli bychom to na zemi.“

„Jackie, kolik ti je?“

„Bude mi dvaasedmdesát.“

„Máš přece slabý srdce. Cokoliv bys s touhle ženskou podnikl, by tě zabilo.“

„Já vím, ale takhle bych si to přál. Kdybych to přežil, žena by mě stejně zabila. Lepší sejít ze světa v objetí takovýhle děvy, než se nechat umlátit od Lois.“

A tak se vrátili a dál krmili Darinu Floresovou jak skutečnými příběhy, tak smyšlenými báchorkami a ona na oplátku povzbuzovala jejich fantazie. Noc příjemně plynula a jediný, kdo jí to nebaštil, byl Ernie Scollay, který nepil, protože bral nějaké prášky. Všiml si, že Darina Floresová se své vodky s tonikem sotva dotkla, její úsměv byl falešný jak pěták a ani jednou se neodrazil také v očích, byť okouzlujících, které s postupující nocí stále více temněly. Už dávno si přestala dělat poznámky a předstírala, že poslouchá, předstírala, že se usmívá, a předstírala, že pije.

Takže Ernieho ta hra přestala bavit dřív než ostatní, omluvil se a odešel. Šel ke svému autu, když si všiml April Schmidtové, majitelky Vacationland Repose, dalšího motelu v městě. Stála venku před recepcí, kouřila a byla na první pohled rozrušená. April obvykle nekouřila. Ernie to věděl, protože tu a tam spolu sdíleli lože, když na ně dolehla samota, a ačkoliv oba byli solitéři, občas i oni potřebovali společnost. April kouřila, jen když byla nešťastná, a to Ernie viděl nerad, protože v posteli jim to bude lépe klapat, když bude spokojená. Marná sláva, Darina Floresová, ať už jakkoliv falešná, v něm podnítila myšlenky na dámskou společnost.

„Děje se něco, zlato?“ zeptal se a jemně ji vzal kolem pasu, pod zápěstím cítil náznak jejího stále pěkného zadečku.

„To bude dobrý,“ odpověděla.

„Kouříš. A ty nikdy nekouříš, když je všechno v pořádku.“

„Přišel sem chlap a chtěl pokoj. Nelíbilo se mi, jak vypadal, tak jsem řekla, že máme plno.“

Potáhla, znechuceně se podívala na žhnoucí oharek a napůl nedokouřenou stále hořící cigaretu odhodila na zem a zašlápla. Celá se choulila a třásla, i když byl teplý večer. Ernie ji váhavě objal kolem ramen a April se k němu přitiskla. Chvěla se, ačkoliv nepatřila k ženám, co se hned tak něčeho leknou. Její strach zapudil veškeré Ernieho tělesné choutky. April byla skutečně vyděšená. Protože ji měl Ernie opravdu rád, přál si, aby ji nic netrápilo.

„Zeptal se mě, proč máme rozsvícený poutač, když je Vacancy obsazený,“ řekla April. „Odpověděla jsem mu, že jsem ho prostě jen zapoměla vypnout. Všimla jsem si, jak se rozhlíží po parkovišti, takže musel vidět, že tam parkují jen čtyři auta, a bylo mu jasné, že se vymlouvám. Ten hnusnej šmejd se jen ušklíbnul, a jak se šklebil, začal pohybovat prsty a doslova jsem cítila, jak ze mě strhává šaty a zaživa mě stahuje z kůže. Přisahám, že jsem ty prsty cítila na těle, *uvnitř* těla... v mých intimních místech. Mučil mě, aniž by se mě dotknul. Proboha!“

Propukla v pláč. Ernie ji dosud neviděl plakat. To ho šokovalo pomalu víc než její vyprávění. Dokonce se zaklínala bohem, což bylo u April zvlášť neobvyklé. Přivinul ji pevněji a cítil, jak se otrásá vzlyky.

„Tlustý plešatý prase,“ vypravila ze sebe mezi vzlykáním. „Všivej parchant, takhle se mě dotýkat, takhle mě osahávat. A to všechno jen kvůli blbýmu motelovému pokoji.“

„Chceš, abych zavolal policajty?“ zeptal se Ernie.

„A co jim povím? Že se na mě ten chlap divně díval a pak mě osahával, aniž by se mě dotknul?“

„Nevím. Jak ten chlap vypadal?“

„Byl tlustý. Tlustý a ošklivý. Měl něco s krkem, byl celý oteklý jako ropucha a na zápěstí jsem zahlédla tetování. Všimla jsem si ho, když ukazoval na poutač. Byly to vidle, trojzubec, jako by si myslel, že je sám Lucifer. Parchant. Hnusnej oplzlej obšourník...“

„Co je?“ zarazil se Ernie. „Stalo se něco?“

Všiml si mého výrazu. Nedokázal jsem se ovládnout.

Vím, kdo to byl. Věděl jsem, jak se jmenuje.

Koneckonců jsem ho zabil.

„Nic,“ řekl jsem, ale pochopil, že lžu, nicméně se to rozhodl přejít.

Brightwell. Brightwell Souvěrec.

„Pokračujte,“ pobídl jsem ho. „Dovyprávějte to.“

Darina Floresová odjela dva dny nato, aniž by její úsilí k něčemu vedlo, kromě toho, že si řádně provětrala peněženku a vyslechla spousty starých příběhů, které měly s realitou máloco společného. Jestliže byla zklamaná, nedala to na sobě znát. Místo toho rozdala své vizitky s natištěným telefonním číslem a vyzvala každého, kdo by si vzpomněl na cokoliv užitečného nebo souvisejícího s jejím článkem, aby jí zavolal. Někteří z optimističtější naladěných mužů ve městě, posilnění pivem nebo hned třemi, zkusili její číslo po několika dnech nebo týdnech po jejím odjezdu vytočit, ale ozval se jim jen záznamník s namluveným vzkazem – Darina Floresová je líbezným hlasem vyzývala, aby zanechali své jméno, číslo a zprávu, aby jim mohla zavolat zpátky, jak jen to bude možné.

Ale Darina Floresová nikdy nezavolala a časem přestaly muže tyhle hry bavit.

Teď, když se krčili v letadle, si Harlan s Paulem na Darinu Floresovou opět po dlouhé době vzpomněli, stavidla jejich paměti spustila celou řadu následujících událostí, které byly samy o sobě nesourodé, ale ve světle jejich objevu do sebe začaly náhle zapadat: poslední dobou se v jejich končinách objevovali muži i ženy, zjevně městské typy, kteří si je najímali jako průvodce na lov nebo turistiku, a v jednom případě dokonce k pozorování ptactva. Na první pohled bylo zřejmé, že tyhle lidi zajímá příroda velice málo, ale naopak naprosto přesně věděli, které oblasti chtějí navštívit, a pečlivě si do svých map a mřížkových sítí zaznamenávali trasy, kudy se pohybovali. Harlan si vzpomněl, jak mu Matthew Risen, již zesnulý průvodce, vyprávěl o ženě, jejíž potetovaná kůže připomínala živou galerii. Jak šla v lesním šeru, obrazy na kůži jako by se pohybovaly a žily vlastním životem. Za celou dobu mnohahodinového lovu ani jedinkrát nepromluvila. Celá anabáze vyvrcholila jediným ledabylým výstřelem, který však ohrozil spíše veverka šplhající po kmenech stromů než pronásledovaného jelena. Její

partner byl ale pravým opakem zamlklé ženy. Celou dobu žvanil, měl rudé rty a voskově bílou tvář, jež Risenovi připomínala masku na kost vyhublého klauna. Ani jednou nesundal flintu z ramene a pořád tlačal a žertoval, dokonce i v případech, kdy velice nenásilně odmítal změny trasy, které Risen navrhl, protože ten chtěl sledovat zvíře, a naopak je vedl bůhvíkam...

Kam? To Risen tehdy samozřejmě nemohl tušit, ale Harlan s Paulem to už věděli.

„Hledali tohle letadlo,“ řekl Paul. „Všichni hledali letadlo s penězi.“

Když ale později seděli u ohýnku, který si rozdělali a jehož záře se jen nepatrně odrážela na černé hladině jezírka, Harlan uvažoval, jestli jim spíš nešlo o seznam z brašny, o jména a údaje. Stále se k němu v myšlenkách vracel, i ve chvílích, kdy se bavili o penězích a o lidech, kteří je sem přicházeli hledat. Ten seznam ho nějakým způsobem zneklidňoval, i když nemohl přijít na to, proč.

„Ty prachy by se ti hodily,“ poznamenal Paul. „Dobře víš, jak na tom Angelina je, a vůbec.“

U Harlanovy ženy se začaly objevovat první příznaky Parkinsonovy choroby. Zároveň prodělávala už středně pokročilou fázi Alzheimerova a Harlan zjišťoval, že péče o ni je stále obtížnější. Také Paul musel platit různé účty a měl výdaje. Jak stárnuli, čím dál zřetelněji se před nimi a jejich blízkými rýsovaly neradostné vyhlídky, zvláště když ani jeden z nich neměl naději na bůhvíjakou penzi, jež by je zbavila existenčních starostí. Ano, říkal si Harlan, ty peníze by se mi hodily. Oběma by se hodily. Ale i tak to není správné.

„Navrhuj, abychom si je vzali,“ pokračoval Paul. „Když je tu necháme, zmizí pod zemí i s celým letadlem, nebo je najde ještě někdo chudší, než jsme my dva.“

Pokusil se o vtip, ale moc se mu nepovedl.

„Nejsou naše, takže na ně nemáme právo,“ namítl Harlan. „Měli bychom o tom říct policii.“

„Proč? Jestliže to byly poctivý peníze, vydali by se je hledat poctiví lidé. Všude ve zprávách by se objevilo, že to letadlo zmizelo. Pročesávali by les, aby ho našli a aby zjistili, jestli někdo nepřežil. Místo toho se tu objevila nějaká ženská, která předstírala, že je novinářka, a další sebranka, co